

Publicerad 2012-10-01 13:42 av TinnitusIHjärtat

Från 2011

Mina älsklingar

Jag minns så väl vårt första möte,
jag var nervös och förundrad.

Att ta dig till mig gick emot alla mina principer,
men känslan av att inte ha något att förlora
fick mig att ta steget ändå.

Först blev jag rädd och ångerfylld
men efter att din första beröring fick
mitt huvud att rysa gick det fort.

Euforin spred sig från tårna ut i hårspetsarna
och lyckan av att känna lycka fick mig att
barfota stiga ut i snön på balkongen och skrika

-ÅH GUD, jag tror på dig nu!

Den natten snurrade jag med barnafötter runt, runt, runt i cirklar tills jag tappade balansen och hamnade på golvet i skratt.

Allt var precis som det skulle vara,
det var precis såhär man skulle känna.

Natten tog, som alltid, slut och verkligheten hann ifatt mig.

Allt blev så kallt.

Jag var bara tvungen att få träffa dig igen,
bara en gång till kunde väl inte skada.

Nästa gång vi sågs bestämde

jag mig för att stanna lite längre.

Jag blev förvånad av hur lätt allting var,
mat och vila blev lika oviktigt som världen runt omkring.

Bekymmerslöshetens täcke la sig över mig
och dagar försvann som om tiden stod stilla.

Så fort du var på väg att ge dig av så bad jag dig stanna
en stund till, bara en liten stund till.

Pengarna tog slut.

Täcket blev till en klump av betong och blod,
allt det vackra och fina blev svart.
Jag begav mig ännu en gång ut på balkongen
men denna gången för att kliva över räcket,
hoppa.

Just i den stunden dök din kompis upp
och med betryggande röst sa han

-Kom med mig så mår du bättre.

Och jag följde med.
För vad hade jag egentligen att förlora?

Som i en dröm blev allting färgglatt och vackert,
närheten du gav mig gjorde mig trygg och tyngdlös.
Jag låg på ditt vågiga golv
och tittade upp i ditt mönstrade tak till löning.

Jag fick beslutsångest och kunde inte välja mellan er
så jag gifte er båda, tänk att ni två kunde
komplettera varandra, komplettera mig.

Dagar blev till veckor, veckor blev till år.
Glädjen ni gav mig försvann lika plötsligt som den kom,
eran närhet blev hård och beröringen som is.

Jag ville gå min väg, ville skilja mig.
Men suget efter er var för stort.

Jag insåg att det enda ni gjorde var
att hindra mig från mina ambitioner.
Och vad jag än gjorde för att bli av med er,
så följde ni efter mig i mina prestationer.

Jag sparkade och slogs, försökte bryta mig loss.
Men slagen gjorde er starkare och paniken
blev mina enda vän.
Till jag en dag fann mig i vägskalet
mellan liv och död.

Jag valde livet.

Och livet var du.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TinnitusIHjärtat med Poeter.se id #41337 innehar upphovsrätten